

Verdiklerimizdir Bizim Olan!

14 Ekim 2020

Köy yolunda kapı kapı dilenerek gitmekteydim ki o anda muhteşem bir hayal gibi, uzaktan altın araban göründü ve ben bu sultanlar sultanı kimdir diye merak ettim.

Ümitlerim yeniden canlandı ve kendi kendime kötü günlerim sona ermek üzere dedim ve istenmeden sadaka verilsin, mücevherler her tarafa saçılsın diye durup bekledim.

Önümde araban durdu. Beni gördün ve mütebessim arabadan indin. Nihayet ömrümün talihli anının geldiğini hissettim. O anda, sen birden sağ elini bana uzattın ve “Bana verecek neyin var?” dedin.

Ah, bir dilenciden dilenmek için avuç açman, ne de şahane bir şaka. Şaşırdım ve bir an kararsız durdum, sonra torbamdan ufağın ufağı bir buğday tanesini çıkarıp sana verdim.

Ama gün sonunda, yere torbamı boşaltıp, değersiz şeylerin içinde küçüğün küçüğü bir altın zerresi bulunca şaşkına döndüm. Acı acı ağladım ve keşke sana her şeyimi vermeye cesaretim olsaydı diye yandım.

Dr. Ravza CİHAN